

Ἡ «Νταλμπανοπούλα» τοῦ ἀπανελήφθη τὸ τελευταῖον δεκαπενθήμερον εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης ἀπὸ τὸν μοναδικὸν δραματικὸν θίασον τοῦ διαθέτει αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἢ πρωτεύουσα αὐτὴ τοῦ ἀριθμοῦ ἐν ταύταις 800 χιλ. κατοίκων καὶ 50 χιλ. βίλλας, ἧλθε νὰ μᾶς ἀποδείξῃ ὅτι, γνωρίζει ν' ἀντιῆχῃ εἰς τὴν φθορὰν τοῦ χρόνου Ἐννοία περίπου μῆνας ἐπέφρασαν ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ παραστάσεως καὶ τὸ ἔργον τοῦ κ. Χόρν παρασιάζεται χωρὶς μίαν κἀν βυτίδα εἰς τὸ μέτωπον. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα θὰ ἔλαγα κινεῖς δι' ὃ θῆνος αὐτὸς εἰς τὸ ντυλᾶπι τοῦ ρεπετορίου τοῦ θιάσου ὑπέ- λησε μᾶλλον παρὰ νὰ βλάψῃ τὸ ἔργον του.

Οὐδεὶς ἀρνείται μερικὴς ἀνακολούθιας, μερικὴς ἀθυναμίας, μερικὴς ἀφέλειας τοῦ ἔργου. Καίτοι ἐπ' αἰθερὶ λόγῳ θὰ ἐδεχόμεον δι' εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀπι- θανότητων θὰ ἴτο θανάτων νὰ περιληφθῆ καὶ αὐτὴ ἡ ἡρωὶς, ἡ Νταλμπανοπούλα. Πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς καλὸ ἐλαφρὸς διὰ νὰ μὴ ἔχη προσέξῃ τὴν ἄπειρον ποικιλίαν τῶν ἑλληνικῶν χαρακτήρων. Αἱ μεγαλειότητες καὶ αἱ ἀπιθανότατοι ψυχικοὶ ἀνωμα- λία καὶ ἐκκεντροκότερες ἀπαντῶνται εἰς τὸ ψυχολογικὸν θεριονήπιον τῶν ἀνθρώπων τῆς φυλῆς μας. Κατὰ τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν ἰδιοτροπίαν τῶν ψυχολογικῶν, μόνον καὶ τοὺς φρενοπαθιακοὺς αὐτοὺς ἀγγλοσάξωνας, τοὺς μονοπωλητὰς αὐτοὺς τῆς ψυχο- λογικῆς ἰδιοτροκίας ἤμποροῦμεν οἱ Ἕλληνας νὰ συγκριθῶμεν. Οἱ Γάλλοι εἶναι ἄπειρος ὁμοιομορφότεροι ἡμῶν κατὰ τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν νοστορίαν καὶ εἰς μίαν οὐρανὴν παραδόξων καὶ περιπλοκῶν ψυχῶν ὅποιαι εἶναι ἡ ἑλληνική, τὸ φυσικώτερον καὶ τὸ καθημερινώτερον θέαμα δι' ἓνα ἐξησκημένον ὑπερηφανείας τῆς Νταλμπανοπού- λας. Ἡ ἀκλήρῃ ὑπερηφάνειά της, ἡ βάρβαρος, ἀνόητος, καὶ τρυφερὰ μαζῶ, αὐτὴ καὶ μόνη ἀλλοστε εἶναι στοιχεῖον τόσον ἰδιαιτέρως γνήσια νοσελληνικόν, ὅστε θὰ ἔφθανε διὰ νὰ πιστοποιήσῃ τὴν ἑλληνικότητα τῆς ἡρωίδος αὐτῆς.

Ἄλλ' ὅσας καὶ ἂν δεχθῶμεν ἐπιφυλάξεις, καὶ τῶν ἄλλων καὶ ἡμῶν τῶν ἰδίων διὰ τὸ ὅλον ἔργον, δὲν μᾶς ἀπατρέπεται νὰ παρίδωμεν δι' τὸ ἔργον ἔχει νεῖρον δραματικόν, ὅτι ἔχει ἐνότητα πνοῆς, ὅτι ἀτελὲς ἢ πλήρες, ἀδιόφορον, τὸ ἔργον τοῦ κ. Χόρν ἔχει κεφαλὴν, κορμὸν καὶ ἄκρα, δλωσιδιόλου ἀντιθέτως πρὸς ἔργα Ἑλ- λήνων θεατρικῶν συγγραφέων τοῦ θέν ἔχουν τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά...

Ἡ κ. Κυβέλη ἀπανεθερὲ τὸν ρόλον της μὲ τὴν δόναμιν τῆς κυριαρχίας τοῦ ἀλη- θινοῦ πάθους τοῦ βάζει εἰς αὐτόν. Ὅλγοι ρόλοι ἁρμονίζονται τόσον καλὰ μὲ τὰ φυσικά της προσόντα.

Ὁ κ. Παπαγεωργίου κρατεῖ τὸν ρόλον του μὲ τὴν ἴδιαν ἐπιδημητικὴν ελπίειαν τοῦ τὸν ἐδημιούργησεν· ἀλλ' ὁ κ. Γαβριηλίδης, χάνει ἀπὸ μὲνός εἰς μὲνα καὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν φλόγα του· μέχρι τοῦ σημείου νὰ χάνῃ ἢ ἀπόκροισις του καθε ἐνδιαφέρον.

Ὁ κ. Παρασκευᾶς ἐπιμένει χριστιανικώτατα νὰ θυσιάζεται εἰς ἓνα ρόλον ὅπου ἡ φυσικὴ τοῦ λεπτότης ἔρχεται νὰ ἀδυνατήσῃ, συντριβομένη ἐπάνω εἰς τὴν ὑποχρε- ωτικὴν βαναυσότητα ἐνός ἡλιθίου καὶ χυδαίου ὄφουλοῦτο. Ἡ κ. Ἀλκαίου περιώ- ρισεν εὐτυχῶς τὰς ἐπιβολὰς τῶν χρωματισμῶν της καὶ ὁ κ. Βλαχόπουλος παρὰ τὴν παρερμηνείαν τῆς προφορᾶς τῶν ἑπισημασμένων χωρικῶν ἔχει πολλὴν θεατρικὴν φυσικότητα εἰς τὸν ρόλον τοῦ ναύτου. Ἡ θ. Γαϊτανάκη ἔχει ἓνα ἀπὸ τοὺς καλλυτε- ρους της ρόλους.